

Arrest

nr. 249 988 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 december 2020 met nummer 245 640 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 augustus 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit als echtgenoot van een Nederlandse vrouw die in België verblijft.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 18 februari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.08.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn echtgenote V.M.-J. ([...]), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene staat geseind door Nederland. Hij is er geboren en heeft er jarenlang verblijfsrecht genoten. Echter door het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde is hij er zijn verblijfsrecht kwijtgeraakt en heeft hij er een inreisverbod opgelopen voor 10 jaar, meer bepaald tot 29.04.2025.

Betrokkene liep verschillende veroordelingen op tussen 1996 en 2017.

Betrokkene werd op 19.04.1996 veroordeeld voor 'diefstal met gebruik van geweld of wapens of met gebruik van bedreiging met geweld of wapens tegen personen'. Het gaat om feiten van 27.11.1994, alsook 15.01.1995 en 19.01.1995. Betrokkene was toen pas 16 jaar en kwam in jeugddetentie terecht gedurende 42 dagen waarvan 21 dagen met opschorting.

Betrokkene werd op 1.02.2000 veroordeeld voor feiten in verband met openbare orde of verstoring van de openbare rust 16.08.1998. Uit de verdere ten lastelegging uit het strafregister lijkt het om een vechtpartij te zijn gegaan. Hij werd toen veroordeeld tot een werkstraf van 100 uur.

Betrokkene werd op 15.5.2002 veroordeeld wegens 'het besturen van een voertuig onder invloed van alcohol of verdovende middelen' en 'moord of opzettelijke doodslag' voor feiten die op 28.10.2001 werden gepleegd tot een geldboete, ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen gedurende 9 maand.

Vervolgens werd hij op 8.06.2005 veroordeeld voor het 'opzettelijk niet voldoen aan een bevel of vordering krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de bevoegdheid tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten', alsook wegens 'smaad of weerspanningheid jegens een vertegenwoordiger van het overheidsgezag tot een geldboete van 330 €.

Betrokkene werd op 17.04.2007 veroordeeld omwille van feiten die hadden plaatsgevonden op 20.01.2003. hij werd daarbij veroordeeld wegens 'Poging tot doodslag', alsook 'Het besturen onder invloed van alcohol of verdovende middelen, strafbare feiten tegen de verkeerswetgeving' tot een gevangenisstraf van 133 dagen en een schadevergoeding van 500 €, alsook tot een schorsing van het rijbewijs voor 6 maanden.

Nadien was er op 8.10.2009 een veroordeling wegens overtredingen op de wegenverkeerswet tot een boete van 420 euro en een werkstraf van 35 uur.

De belangrijkste veroordeling die betrokkene heeft opgelopen dateert van 28.06.2013. Hij werd daarbij veroordeeld in hoger beroep door het Gerechtshof van Arnhem-Leeuwarden tot een gevangenisstraf van 6 jaar en een schadevergoeding aan het slachtoffer van 843.500 € + 5929.18 € kosten.

Ten slotte was er nog een veroordeling op 12.08.2017 wegens inbreuken op de opiumwet. Hij werd daarbij veroordeeld tot een geldboete.

De ten laste legging van de veroordeling van 28.06.2013 klinkt als volgt: 'Verdachte heeft zich in de periode van 1 oktober 2000 tot en met juni 2007 schuldig gemaakt aan mensenhandel. Hij heeft door middel van leugens zijn toenmalige vriendin, aangeefster [benadeelde], zover gekregen dat zij zich voor hem ging prostitueren en heeft haar - door geweld, dreiging met geweld en misbruik makend van zijn overwicht - bijna 7 jaren lang in die prostitutie gehouden. Verdachte heeft door zijn handelen de liefde die aangeefster voor hem voelde, uitgebuit om er zelf beter van te worden. Het toebrengen van dergelijk leed, waarbij de menselijke waardigheid van aangeefster het te allen tijde moest afleggen tegen verdachtes behoefte aan geldelijk gewin - dient te worden bestraft. Verdachte heeft zich voorts schuldig gemaakt aan het plegen en medeplegen van valsheid in geschrifte ten behoeve van het ontvangen van een uitkering, onder meer door inkomsten die hij via aangeefster uit de prostitutie ontving niet te

vermelden. Naast de hierboven beschreven benadeling van aangeefster, heeft verdachte door aldus te handelen ook de samenleving in zijn geheel benadeeld. Bij de strafoplegging wordt acht geslagen op het uittreksel justitiële documentatie d.d. 7 januari 2013 van verdachte, waaruit blijkt dat verdachte eerder ter zake van strafbare feiten is veroordeeld.'

Het aandeel van betrokkene in het misdrijf was zeer ernstig, zoals in het arrest met het parketnummer 24- 001704-12 door het Hof is overwogen. Er wordt o.a. beschreven hoe hij zijn slachtoffer telkens heeft bewaakt/ doen bewaken en in de gaten gehouden/ in de gaten doen houden. Betrokkene had een camera in de werkkamer geplaatst. Ze moest telkens de verdiensten afgeven, werken tijdens haar menstruatie, constant langere tijd achtereen werken en tegen doktersadvies in werken. Betrokkene heeft het slachtoffer in de winter zonder kleren uit de auto gezet en het slachtoffer aan het werk gezet. Betrokkene heeft het slachtoffer een abortus doen ondergaan in 2001. Voorts bestond het geweld onder meer uit het meermalen slaan tegen het gezicht en andere lichaamsdelen met een stok en een riem en met een strijkijzer en een sigaret brandwonden brengen op een arm en wang. Voorts bestond het geweld uit meerdere anale verkrachtingen, het slaan tegen lichaamsdelen, het slaan van een bloedlip, het houden van een mes op de keel van het slachtoffer. Betrokkene heeft het slachtoffer geïsoleerd van familie en vrienden waardoor zij volledig afhankelijk van hem was. Door de afhankelijkheidsrelatie kon zij zich telkens niet onttrekken aan de uitbuiting. Het slachtoffer heeft aangegeven dat zij al eerder dan 1 oktober 2000 in de prostitutie moest werken voor betrokkene, hetgeen betrokkene ter zitting van het hof ook heeft bekend. De reden dat de periode desondanks aanvangt op 1 oktober 2000 is omdat de feiten voor die datum waren verjaard.

Betrokkene is in dezelfde strafzaak ook veroordeeld voor valsheid in geschrifte, (meermalen gepleegd). Hij heeft een geschrift dat bestemd was om tot bewijs van enig feit te dienen, te weten telkens een formulier ten behoeve van de aanvraag van bijstand of een inlichtingenformulier betrekking hebbende op de bijstand, waarop opgave moest worden gedaan onder meer van betrokkene zijn adres althans verblijfplaats en/of vermogen en/of samenwoning, telkens valselijk opgemaakt, immers heeft betrokkene telkens niet opgegeven dat hij vermogen had, onder meer een huis in Marokko en telkens dat formulier ondertekend, telkens met het oogmerk om dat geschrift als echt en onvervalst te gebruiken.

Geconcludeerd wordt dat betrokkene gedurende lange periode zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel. Er was sprake van mensenhandel in de zin van seksuele uitbuiting waarbij er meermalen grove inbreuken op de menselijke waardigheid en integriteit zijn gemaakt. Voorts heeft betrokkene zich meermalen schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, waarmee hij voor zijn eigen financiële gewin de samenleving heeft benadeeld. Met deze brutaliteiten heeft hij laten zien geen respect te hebben voor de regels zoals deze gelden in de Nederlands maatschappij. Deze antecedenten wegen in de belangenafweging zwaar in het nadeel van betrokkene.

Betrokkene heeft ten gevolge van deze veroordeling jarenlang in detentie doorgebracht nl. van eind 2011 tot januari 2015, van januari 2015 tot en met april 2015 was hij met een enkelband thuis. Vanaf eind april 2015 is hij terug gedetineerd tot eind december 2017. Aansluitend zat hij in vreemdelingendetentie, meer bepaald tot 26 september 2018. Intussen was hij allermindst een nieuw pad ingeslagen. Mijnheer werd opnieuw veroordeeld op 12.08.2017 inzake inbreuken op drugswetgeving. De feiten vonden plaats in januari 2017, hij werd daarbij veroordeeld tot een geldboete. Uit de stukken van het Nederlands dossier blijkt dat hij reeds in 2015, toen hij nog onder elektronisch toezicht stond, reeds betrapt was op THC in zijn bloed. Het is dus redelijk te stellen dat hij in januari 2017 niet aan zijn proefstuk toe was.

Wat verder de actuele dreiging van betrokkene nog ondersteund is het feit dat sinds zijn vrijlating, ook overeenkomstig de stukken in het Nederlands dossier, zijn slachtoffer, alsook hun gemeenschappelijke dochter, onder beveiliging zijn geplaatst uit angst voor wraak vanwege betrokkene.

Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers wat betreft de familiale belangen van betrokkene blijkt dat hij, onafgezien van de partner in functie van wie hij verblijfsrecht heeft aangevraagd, ook nog 2 minderjarige Nederlandse kinderen in België te hebben. Een groot deel van de familie van betrokkene, namelijk zijn vader, moeder, alle broers en zussen zijn genaturaliseerd tot Nederlander. Betrokkene heeft ook nog een kind, samen met zijn slachtoffer. Niets wijst er op dat deze gezinsleden in België verblijven, vermoedelijk verblijven zij allen in Nederland en/of Marokko.

Betrokkene heeft het gezin samen met zijn huidige partner gesticht, nadat hij de feiten van uitbuiting en aanzetten tot prostitutie van zijn slachtoffer had gestaakt. De kinderen zijn immers geboren in 2008 en in 2011. Echter, wel in de wetenschap dat hij deze feiten had gepleegd en een ernstige veroordeling hem boven het hoofd hing. Hij is immers met de huidige echtgenote gehuwd, een tweetal maanden voor zijn

veroordeling in beroep. Op zich getuigt dat al van weinig verantwoordelijkheid, zowel tegenover zijn echtgenote als tegenover zijn kinderen. Betrokkene had op dat moment nog rechtmatig verblijf in Nederland, echter hij moet er zich van bewust geweest zijn dat een gevangenisstraf hem boven het hoofd hing en hem dus enige tijd van een regulier gezinsleven met vrouw en kinderen zou kunnen uitsluiten. Bovendien moet hij er zich van bewust geweest zijn, gezien hij de enige is van de familie die nog niet de Nederlandse nationaliteit had bekomen, dat deze feiten zijn verblijfsrecht en zijn toekomst in Nederland, en bij uitbreiding in Europa, op het spel zou zetten en dus ook zijn gezinsleven in het gedrang zou kunnen brengen. Wat evenmin van verantwoordelijkheid getuigt is dat hij zijn vrouw, met wie hij reeds jarenlang een relatie had ook tijdens de periode dat hij zijn slachtoffer uitbuitte/mishandelde, betrok bij zijn misdrijven tegenover het slachtoffer. Zij stond immers mee in voor het overmaken van gelden die bekomen waren uit de illegale praktijken, om een woning aan te kopen in Marokko. Zij zat daarenboven ook jarenlang in de prostitutie. In hoeverre hij mevrouw daartoe ook heeft aangezet of dit haar vrije keuze was, is ons onbekend. Het is echter niet omdat zij 2 gemeenschappelijke kinderen hebben en gehuwd zijn, mevrouw betrokken is geraakt bij zijn misdadige praktijken en mevrouw kennelijk ook nooit klacht heeft ingediend, dat zij dit allemaal uit vrije wil heeft gedaan. Wat er ook van zij, het getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover zijn gezin, dat hij desalniettemin er voor gekozen heeft alsnog een gezin te stichten in Nederland, net in die periode. Door de daaropvolgende veroordeling en gevangenschap heeft betrokkene eigenlijk niet de kans gekregen een regulier gezinsleven met zijn vrouw en kinderen te bestendigen. Zo stelde ook de Nederlandse rechtbank vast. Alhoewel hij heel vaak bezocht is door zijn vrouw en kinderen in de gevangenis, is het wel degelijk de vrouw van betrokkene die de voornaamste zorgdrager was over de kinderen. Betrokkene heeft niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat dit in België anders zou zijn dan in Nederland. Uit het dossier blijkt alvast dat mevrouw aan de slag is om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien. Het is niet omdat betrokkene zich heeft verzet tegen een repatriëring naar Marokko door Nederland, dat hij daar rechten kan aan ontfangen in België. Betrokkene heeft bepaalde keuzes gemaakt in zijn leven waarvan hij heden de gevolgen moet dragen, tot op zeker hoogte draagt het gezin daar mede de gevolgen van. Of deze gevolgen echter allen negatief zijn voor het gezin, is niet gezegd. Mevrouw heeft heel lang zelfstandig moeten instaan voor de zorg van de kinderen, niets sluit uit dat ze dit in de toekomst verder doet. Het vrij verkeer van mevrouw en de kinderen is allerm minst in het gedrang. Met de oudste dochter van betrokkene, namelijk de dochter die hij gemeenschappelijk heeft met zijn slachtoffer (J.A.E.Y. °3.032008), wordt aangenomen dat er geen gezinsleven plaats vindt. Er zou een bezoeksregeling geweest zijn voor zijn detentie, van na zijn detentie heeft hij echter bij de Nederlandse autoriteiten niet meer gesproken over een gezamenlijk gezinsleven met het kind. Gezien de verhuis naar België is het niet redelijk aan te nemen dat dat contact intussen zou zijn hersteld.

Verder wat betreft de vermoedelijke aanwezigheid van zijn moeder (zijn vader zou overleden zijn), broers en zussen in Nederland, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen beschermenswaardig gezinsleven met hen kan invoeren. Deze mensen maken immers geen deel uit van het kerngezin van betrokkene. Van betrokkene mag worden verwacht dat hij, als volwassene, zelfstandig een leven kan opbouwen en leiden, zonder nabijheid van zijn moeder, broers of zussen.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven, mits alle betrokkenen een beetje moeite willen doen. Door middel van intensieve contacten met de kinderen/echtgenote, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen en de echtgenote aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat de kinderen heden nog zeer jong zijn en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om hun welbevinden te vrijwaren. Mevrouw kan, net als elke andere inwoner in België, gebruik maken van kinderopvang, scholing voor zichzelf en de kinderen, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door het CLB, edm. in functie van het welzijn van de kinderen. Niets belet betrokken bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België of in een andere lidstaat naar keuze, toch voor zover het inreisverbod van Nederland is verstreken. Uit het dossier blijkt dat

betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht, alsook gevraagd heeft om arrest 'Chaves' op hem toe te passen. Hij is tot in Hoger Beroep gegaan om zijn gelijk te halen in Nederland, echter keer op keer is ertoe beslist dat het individuele belang van betrokkene en zijn partner, alsook de belangen van de kinderen, ondergeschikt waren aan het gevaar voor de openbare orde die betrokkene uitmaakt. Dit ten gevolge van zijn persoonlijk gedrag die hij jarenlang heeft vertoond in Nederland. Wat daarbij trouwens ook wel opmerkelijk is, is dat hij jarenlang met zijn misdrijven als pooier is weggekomen in Nederland.

Dat wil dus zeggen dat betrokkene er perfect toe in staat is, in het verborgene, zijn misdaad te beramen, uit te voeren en intussen onder de radar van de autoriteiten te blijven. Dat maakt hem natuurlijk extra gevaarlijk voor recidive.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst wat betreft zijn verblijf in België, dat is natuurlijk heden nog maar uiterst kort. Betrokkene is geboren en getogen in Nederland, maar is daar zijn verblijfsrecht kwijtgespeeld. Dit kan uiteraard België niet ten laste worden gelegd. De duur van zijn verblijf in België vormt geen belemmering voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is intussen 40jaar, uiterst jong is hij dus niet meer, uiterst oud evenmin. Eerder net oud genoeg om elders een nieuwe start te nemen. Zijn leeftijd vormt geen bezwaar. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets negatiefs bekend. Uit de stukken van het dossier uit Nederland, voor zover wij daarover beschikken, blijkt dat hij er claimde epilepsie te hebben en daartoe medicatie te nemen. Hij heeft dit echter nooit onderbouwd met bewijsstukken, noch heeft hij aangetoond dat hij in zijn land van herkomst of enig ander derde land alwaar hij legaal zou kunnen binnenkomen en verblijven niet over die medicatie (of andere gelijkwaardige) zou kunnen beschikken. Vandaar dat er medisch ook geen bezwaren zijn voor het nemen van deze beslissing. Zijn gezinssituatie werd eerder toegelicht. Het staat het gezin vrij ofwel apart te gaan leven, ofwel gezamenlijk in een derde land een nieuw leven op te bouwen. Beide opties zijn mogelijk. Het valt niet te ontkennen dat beide opties moeite zullen vragen, echter verhuizen naar België zal ook wel al moeite gevraagd hebben, een gezinsleven proberen vasthouden tijdens een detentie is dat ook. Maar betrokkene en zijn echtgenote hebben samen gekozen voor deze moeilijke weg door het gedrag dat vooral mijnheer, maar in mindere mate ook mevrouw, heeft vertoond. Wat betreft zijn economische situatie beschikken wij niet over enige nuttige informatie. In het beste geval is hij intussen regulier aan de slag in België. Echter dit staat deze beslissing niet in de weg. Voor zover hij er reeds in geslaagd is in België werk te vinden, kan hij nog maar uiterst kort aan de slag zijn. Niets sluit uit dat hij dat elders ook kan. De sociale en culturele integratie in België kan evenmin al veelbetekenend zijn. Aangenomen mag worden dat hij, gezien hij geboren en getogen is in Nederland en van Marokkaanse origine is, misschien wel meerdere landstalen die in België gesproken worden, beheerst. Echter zijn banden/wortels situeren zich logischerwijze eerder in Nederland. Het is niet omdat België een buurland is van Nederland en betrokkene mogelijks door de nabijheid van Nederland zich graag in België zou vestigen, dat België aan deze vraag moet tegemoet komen. Ten slotte wat betreft zijn banden met het land van herkomst blijkt uit de stukken in het Nederlands dossier en uit het Nederlandse vonnis dat betrokkene er een woning heeft aangekocht, zijn moeder er langere tijd heeft verbleven, betrokkene er mogelijks ook vakantie doorbrengt en erkent nog familie te hebben. Voor een volwassen man lijkt dit ons toch al een solide basis om op verder te bouwen, een nieuw leven aan te vatten.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 40ter, 43 en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel, dat hij opsplitst in drie onderdelen:

"[...] De bestreden beslissing stelt dat betrokkene geen verblijfsrecht kan genieten omwille van bezwaren van openbare orde zoals beschreven in artikel 43 §1 2° van de vreemdelingenwet:

Art. 43 Vw. luidt als volgt [...]:

[...]

Artikel 45 Vw. voegt hieraan toe [...]:

[...]

(...)

Eerste onderdeel

Bovenvermelde bepaling, art. 45 Vw. stelt uitdrukkelijk dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden kan vormen om het verblijf van een Unieburger en zijn familieleden te weigeren.

Het verblijf kan enkel worden geweigerd indien het gedrag van de Unieburger een bedreiging vormt die actueel is, werkelijk is én voldoende ernstig is.

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 161 549 van 8 februari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. biz. I 5257, § 66). Het Hof van Justitie stelt eveneens "De betrokken nationale autoriteiten moeten bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstig karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval beoordelen, en ook moeten zij zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen. (HvJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Metin Bozkurt, punt 60);"

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar veroordelingen tussen 1996 en 2017.

De bestreden beslissing stelt dat de belangrijkste veroordeling die betrokkene heeft opgelopen dateert van 28.06.2013 door het Gerechtshof van Arnhem-Leeuwarden tot een gevangenisstraf van 6 jaar en een schadevergoeding aan zijn slachtoffer in het kader van mensenhandel.

Verzoeker was het niet eens met de veroordeling in eerste aanleg en ging daarom in beroep. Na de veroordeling in hoger beroep heeft verzoeker zijn straf uitgezeten.

Er is volgens verzoeker thans geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Daarenboven stelt zich de vraag of verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit het geval is aangezien ook sinds zijn vrijlating zijn slachtoffer en hun gemeenschappelijke dochter uit angst voor wraak onder beveiliging zouden zijn geplaatst.

Verzoeker betwist deze argumentatie, en stelt dat deze bewering op niets is gebaseerd. Hierover is niets terug te vinden in het administratief dossier.

Integendeel, uit een beschikking van 18 juli 2017 blijkt immers dat verzoeker recht heeft op informatie met betrekking tot zijn dochter. 1 maal per jaar, inde maand juli, is er een informatieverplichting door de ex-partner van verzoeker aan hem (stuk 10).

Nergens in het dossier blijkt dat verzoeker een actuele bedreiging zou vormen voor zijn ex-partner en hun gemeenschappelijk kind. Verzoeker wenst uiteraard wel in de toekomst terug contact te hebben met zijn dochter, maar dit kan hem natuurlijk niet te laste worden gelegd.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd dateren uit de periode 2000-2007. Het zijn derhalve feiten die dateren van minimaal 13 jaar geleden.

Verzoeker heeft nadien een nieuw leven opgebouwd. Hij heeft een nieuwe partner, met wie hij gehuwd is in 2014, en hij heeft twee gemeenschappelijke kinderen van haar, van respectievelijk 11 en 9 jaar oud. Er wordt verder niet gemotiveerd welke concrete gedragingen van verzoeker kunnen gekwalificeerd worden als een actuele en ernstige maatschappelijke dreiging. Er wordt enkel in zijn algemeenheid gesteld dat 'het weigeren van verblijf aan betrokkene evenredig wordt geacht en uitsluitend gebaseerd is op zijn persoonlijk gedrag'.

Er kan bezwaarlijk van recente of actuele feiten gesproken worden. Verzoeker stelt zich dan ook terecht de vraag of de bedreiging die hij zou vormen actueel is.

Nochtans kan er niet lichtzinnig worden omgegaan met het beginsel van de openbare orde en dient dit begrip restrictief te worden opgevat (zie o.a. HvJ 17 november 2011, C-430/10, 32; HvJ 22 december 2010, C-303/08, 60).

Wat betreft de overige veroordelingen, praat verzoeker deze evenmin goed, maar wenst hij het volgende op te merken.

Het betreft feiten uit 1995, 1998, 2001 en 2003. Deze feiten werden gepleegd toen verzoeker nog minderjarig was, of jongvolwassen. Het gaat om zaken van zeer lang geleden. Er kan niet gesteld worden dat verzoeker omwille hiervan een actuele bedreiging zou vormen. Ook valt te betwisten of deze feiten zorgen voor een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde.

De veroordeling dd. 12.08.2017 betreft louter een geldboete, omdat verzoeker in detentie een joint had gerookt. Hoewel dit verkeerd is, dient dit in perspectief geplaatst te worden. Het zijn de enige feiten die gepleegd werden na 2007. Deze feiten op zich zijn geen werkelijke noch ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve niet waarom verwerende partij van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt louter verwezen naar het strafrechtelijk verleden (feiten voor 2007) van verzoeker en er werd nagelaten om effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie te komen dat verzoeker voor zijn gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker vertoont immers geen neiging om in de toekomst crimineel gedrag te vertonen of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09). Sedert hij vader is geworden van zijn twee gemeenschappelijke kinderen van zijn huidige echtgenote heeft verzoeker geen strafbare feiten meer gepleegd.

Tweede onderdeel,

Art. 43 §2 Vw. is duidelijk (eigen onderlijning):

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder dient derhalve rekening te houden met:

De duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk

Zijn leeftijd

Gezondheidstoestand

Gezins- en economische situatie

Sociale en culturele integratie in het Rijk

De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder laat na om afdoende rekening te houden met alle bovenstaande elementen.

Inzake de gezondheidstoestand wordt de problematiek van verzoeker volledige genegeerd dan wel geminimaliseerd. De bestreden beslissing stelt dat dat er niets negatief bekend is, en dat enkel geclaimd wordt dat verzoeker epilepsie heeft. Dit werd evenwel nooit onderbouwd met bewijsstukken, stelt de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst in dit kader naar zijn medisch attest van het Sint-Franciscusziekenhuis Heusden, dienst Neurologie. Hierin wordt de medische problematiek en voorgeschiedenis van verzoeker in het kader van epilepsieaanvallen beschreven (stuk 9). Er wordt duidelijk beschreven dat er niet gestaakt mag worden met de anti-epileptica.

De gezinssituatie van verzoeker wordt volledig op automatische piloot beoordeeld. Verzoeker zou volgens de bestreden beslissing eenvoudigweg naar een ander land kunnen verhuizen, en daarenboven was een gezinsleven in detentie ook reeds moeilijk.

Verzoeker laakt deze algemene bewoordingen. Hij heeft zijn straf uitgezeten en wenst nu al het mogelijke te doen om een normaal gezinsleven op te bouwen. De verhuis naar België was voor verzoeker en zijn gezin een nieuwe start. Het verdient erkenning dat het gezin de moeilijke periode in detentie heeft overwonnen, en desalniettemin nog steeds een hecht gezin vormt.

Tijdens de periode in detentie werd het gezinsleven ook in de mate van het mogelijke optimaal benut. Zijn vrouw en kinderen bezochten verzoeker zo vaak als mogelijk in de gevangenis.

Verzoeker en zijn gezin dienden daarenboven Nederland te verlaten, aangezien het verblijfsrecht van verzoeker (dat hij al jarenlang had) werd ingetrokken.

Hij heeft het recht om gezinshereniging aan te vragen met zijn echtgenote en hier een leven op te bouwen met zijn kinderen en echtgenote.

Daarenboven wenst hij in de toekomst terug contact op te nemen met zijn dochter uit zijn vorige relatie.

Het is een dooddoener te stellen dat het gezin zo maar naar een ander land kan verhuizen. Hier spreken zij de taal, en zitten zij in de nabijheid van hun naasten (in België en Nederland). De sociale, culturele en economische integratie is uiteraard veel meer vanzelfsprekend in België dan in een ander land.

Verzoeker heeft ook geen enkele binding met Marokko. Hij is geboren in Nederland en had daar al die jaren een verblijfsrecht. Niemand van zijn familie woont nog in Marokko. Hij had de bedoeling daar ooit een huis te kopen als investering, maar heeft er nooit gewoond. Daarenboven was er uiteindelijk geen sprake van een aankoop (stuk 11).

Art. 43, §2 Vw. is duidelijk: de minister of zijn gemachtigde houdt rekening met deze elementen. Dit is onvoldoende gebeurd.

Verzoeker wenst daarnaast te verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt bepaald dat bij dergelijke situaties in concreto een afweging gemaakt dient te worden tussen de inmenging in de Europese rechten enerzijds en de openbare orde anderzijds.

In het bijzonder verwijst verzoeker tevens naar het arrest *Nunez v. Noorwegen* (EHRM 28 juni 2011, *Nunez v. Noorwegen*, § 68), waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Verzoeker verwijst verder naar het arrest *Boultif v. Zwitserland*, waarbij het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging (EHRM 26 augustus 2001, *Boultif v. Zwitserland*, §§ 47 - 56; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili v. België*, §§ 141-143). Dit zijn de volgende criteria:

Aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken

Tijdsduur van het verblijf in het gastland

Tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien

Nationaliteit van de betrokkenen

Gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van het huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel

De vraag of de echtgenote kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie

De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd

De ernst van de moeilijkheden die de echtgenote riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen

Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd

Er dient derhalve rekening te worden gehouden met het geheel aan factoren. Wanneer dit niet op een correcte manier plaatsvindt, is dit een schending van artikel 43 §1 °2.

Derde onderdeel,

Op basis van art. 43 en 45 Vw. en art. 8 EVRM dient verweerder tevens rekening te houden met de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder art. 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 140)."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast.

Verzoeker heeft al jarenlang een relatie met de referentiepersoon. Zij verkregen in 2008 en 2011 twee gemeenschappelijke kinderen. Daarenboven huwden zij in 2014.

Het is zeer onredelijk te stellen dat het van weinig verantwoordelijk getuigt om een gezin te stichten in de wetenschap dat er een veroordeling boven verzoeker zijn hoofd hing.

Immers, toen de partner van verzoeker zwanger werd van verzoeker begin 2008 was er nog geen sprake van een zitting, laat staan een veroordeling. Verzoeker en zijn echtgenote trouwden na een jarenlange relatie. De bestreden beslissing is volstrekt onjuist daar waar gesteld wordt dat zij wisten dat een regulier gezinsleven onmogelijk zou zijn.

Verwerende partij loopt in de bestreden beslissing een loopje met de werkelijkheid. Verschillende zaken worden door elkaar gehaald.

Het gezinsleven van verzoeker met zijn kinderen en echtgenote staat dus als een paal boven water.

Uit de uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 20.05.2019 blijkt dat verzoeker sedert 26.09.2018 verblijft met zijn echtgenote en kinderen (stuk 5, overweging 3). Er is gebleken dat verzoeker altijd een rol heeft gehad in de opvoeding van zijn dochters, ook tijdens zijn detentie. Na zijn vrijlating werd deze

de opvoedingsrol en het contact uiteraard intensiever (stuk 5, overweging 9). Er blijkt dat verzoeker vrijwel dagelijks contact had met zijn echtgenote en kinderen en dat het niet betwist wordt dat hij mee instond voor de opvoeding van de kinderen (stuk 5, overweging 10).

Dit alles wordt expliciet onderbouwd door onderzoeksrapporten van Defence for Children (stuk 7), en orthopedagogen van de Rijksuniversiteit van Groningen (stuk 8). Uit deze rapporten blijkt derhalve zeer duidelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochters. Zeker gelet op de ontwikkelingsproblematiek van de oudste dochter is de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk om de zorg door de moeder te verlichten (stuk 5, overweging 13).

Er dient opgemerkt te worden dat er in casu nog beroep werd aangetekend tegen deze uitspraak, inzake de afhankelijkheidsrelatie. Deze zaak is in Nederland aanhangig bij de Raad van State (stuk 6).

Verzoeker noch zijn gezinsleden en naaste familie hebben ooit in Marokko samen verbleven. Verzoeker zelf werd in Nederland geboren, en verbleef daar zijn hele leven.

Stellen dat het gezin hun gezinsleven in een ander land kan opbouwen is incorrect, minstens geen rekening houdend met de realiteit.

De kinderen van verzoeker en zijn echtgenote hebben geen enkele band met Marokko (qua taal of cultuur). Een verhuis naar daar is allesbehalve aangewezen. Verzoeker heeft evenmin nog banden met zijn herkomstland. Hij heeft hier nooit gewoond, heeft er geen familieleden wonen, en geen woonplaats.

Een familiale verhuis naar Marokko houdt dus op geen enkele manier rekening met het gezin.

De opmerking in de bestreden beslissing dat niets uitsluit dat de kinderen hun welbevinden in het gedrang komt zonder hun vader, aangezien zij dit reeds gedaan hebben, getuigt van een enorm gebrek aan inlevingsvermogen van verweerder.

Er is wel degelijk een hechte gezinsrelatie.

Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat verweerder durft te beweren, wel degelijk een enorm betekenisvolle rol in het leven van zijn kinderen en echtgenote.

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij deze belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind. In het belang van het kind, wordt hij opgevoed door zijn beide ouders.

Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18 IVRK (eigen onderlijning):

Art. 9 IVRK:

[...]

Art. 18 IVRK:

[...]

Dit familieleven kan niet gewaarborgd blijven door contact via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken, zoals verweerder stelt in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten. Zelfs tijdens deze moeilijke periode heeft het gezin overleefd.

Dit wil niet zeggen dat ze daarom nog eens gescheiden willen of kunnen zijn. Verzoeker en zijn gezin verdienen in dit opzicht een tweede kans. Een nieuwe scheiding zou problematisch kunnen zijn voor de kinderen en het gehele gezin.

2.2. In casu verzocht verzoeker om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van een in België verblijvende Nederlandse vrouw. Verweerder weigert de aanvraag en heeft hierbij toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde. De bestreden beslissing werd niet getroffen in uitvoering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – dat betrekking heeft op statische Belgen – zodat een schending hiervan dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.4. Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

2.5. Uit een samenlezing van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot weigering van verblijf om reden van openbare orde moet voldoen aan de volgende vereisten:

- ze mag niet getroffen worden om economische doeleinden;
- ze moet uitsluitend zijn gebaseerd op een persoonlijk gedrag;
- dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

2.6. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.7. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.).

2.8. In casu oordeelde verweerder dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Er wordt hierbij verwezen naar de diverse veroordelingen tussen 1996 en 2017, die verzoeker in Nederland – waar hij is geboren, doch op heden geseind staat en onderhevig is aan een inreisverbod van tien jaar – heeft opgelopen. Meer bepaald verwijst de bestreden beslissing naar de volgende veroordelingen:

- veroordeling van 19 april 1996 tot jeugddetentie van 42 dagen, waarvan 21 dagen met opschorting wegens diefstal met gebruik van geweld of wapens of met gebruik van bedreiging met geweld of wapens tegen personen;

- veroordeling van 1 februari 2000 tot een werkstraf van 100 uur wegens feiten in verband met de openbare orde of verstoring van de openbare rust;
- veroordeling van 15 mei 2002 tot een geldboete en een ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen gedurende negen maanden, wegens het besturen van een voertuig onder invloed van alcohol of verdovende middelen en moord of opzettelijke doodslag;
- veroordeling van 8 juni 2005 tot een geldboete van 330 euro wegens het opzettelijk niet voldoen aan een bevel of vordering krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de bevoegdheid tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, evenals smaad of weerspanningheid jegens een vertegenwoordiger van het overheidsgezag;
- veroordeling van 17 april 2007 tot een gevangenisstraf van 133 dagen, een schadevergoeding van 500 euro en een schorsing van het rijbewijs van zes maanden, wegens poging tot doodslag en het besturen onder invloed van alcohol of verdovende middelen en strafbare feiten tegen de verkeerswetgeving;
- veroordeling van 8 oktober 2009 tot een boete van 420 euro en een werkstraf van 35 uur wegens overtredingen op de wegenverkeerswet;
- veroordeling van 28 juni 2013 (in hoger beroep) tot een gevangenisstraf van zes jaar en een schadevergoeding aan het slachtoffer van 853.500 euro + kosten wegens mensenhandel;
- veroordeling van 12 augustus 2017 tot een geldboete wegens inbreuken op de opiumwet.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze steunt op verzoekers *“belangrijkste veroordeling”* in hoger beroep op 28 juni 2013 tot een gevangenisstraf van zes jaar en een schadevergoeding aan het slachtoffer van 843.500 euro + kosten, wegens feiten van mensenhandel. Er wordt in de bestreden beslissing concreet ingegaan op de onderliggende feiten van deze veroordeling, zoals ze blijken uit het vonnis. Er wordt aangegeven dat verzoeker *“door middel van leugens zijn toenmalige vriendin, [...], zover [heeft] gekregen dat zij zich voor hem ging prostitueren en heeft haar – door geweld, dreiging met geweld en misbruik makend van zijn overwicht – bijna 7 jaar lang in de prostitutie gehouden.”* Er wordt aangegeven dat het aandeel van verzoeker in het misdrijf zeer ernstig was, waarbij het slachtoffer onder meer volledig geïsoleerd en volledig afhankelijk van verzoeker werd gemaakt, telkens werd bewaakt, werd verplicht om constant langere tijd achtereen en tegen doktersadvies te werken, werd verplicht een abortus te ondergaan, telkens haar verdiensten moest afgeven, meermaals werd geslagen met een stok en riem, brandwonden werd toegebracht met een strijkijzer en sigaretten, meermaals anaal werd verkracht en het mes op de keel werd gehouden alsook in de winter zonder kleren uit een auto werd gezet. In de bestreden beslissing wordt de conclusie van het vonnis weergegeven, waarin werd gesteld dat *“betrokkene gedurende lange periode zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel. Er was sprake van mensenhandel in de zin van seksuele uitbuiting waarbij er meermalen grove inbreuken op de menselijke waardigheid en integriteit zijn gemaakt. Voorts heeft betrokkene zich meermalen schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, waarmee hij voor zijn eigen financiële gewin de samenleving heeft benadeeld. Met deze brutaliteiten heeft hij laten zien geen respect te hebben voor de regels zoals deze gelden in de Nederlands maatschappij. Deze antecedenten wegen in de belangenafweging zwaar in het nadeel van betrokkene”*.

2.10. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het louter verwijzen naar *“een strafrechtelijke veroordeling”* om verzoeker het verblijfsrecht te weigeren. Integendeel, wordt verzoekers persoonlijk gedrag benadrukt, zoals dat blijkt uit zijn veroordeling door een Nederlandse rechtbank in 2013. Hierbij wordt concreet ingegaan op de achterliggende feiten van deze veroordeling en worden de ernst en de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten benadrukt, waarbij de menselijke waardigheid van verzoekers slachtoffer het te allen tijde moest afleggen tegen verzoekers behoefte aan geldelijk gewin. De stelling van verzoeker dat er niet verder wordt gemotiveerd welke concrete gedragingen kunnen worden gekwalificeerd als een actuele en ernstige maatschappelijke dreiging, mist dan ook manifest feitelijke grondslag. Zoals hierboven reeds werd geduïd, kan het enkele feit van het voorafgaand gedrag reeds voldoen aan de voorwaarde voor een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging en kan het actueel karakter van de bedreiging voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten, zelfs na een eventueel lang tijdsverloop.

2.11. Verzoeker benadrukt dat *“De feiten”* waarvoor hij werd veroordeeld, dateren uit de periode 2000-2007, zodat het *“feiten”* zijn die dateren van minimum dertien jaar geleden. Hij benadrukt dat hij sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. De Raad wijst er vooreerst op dat het de feiten van mensenhandel zijn die zich situeren in de periode tussen 2000 en 2007 waarvoor verzoeker in beroep in juni 2013 werd veroordeeld. Dit betreft evenwel niet zijn laatste veroordeling. Verzoeker werd in 2017 immers nog veroordeeld wegens inbreuken op de opiumwet. Verzoeker benadrukt dat deze laatste veroordeling slechts betrekking had op het roken van een joint in detentie. Hij tracht deze laatste inbreuk te bagatelliseren tot een kleine misstap, doch het gegeven dat hij, zelfs wanneer hij in detentie wordt

gehouden, er niet in slaagt de strafrechtelijke bepalingen na te leven, is geen verwaarloosbaar feit. Verzoeker bracht de periode van eind 2011 tot en met eind 2018 voorts grotendeels in detentie door zodat hij bezwaarlijk nieuwe ernstige strafbare feiten kon plegen. Dat verzoeker voorts zijn straf voor zijn veroordeling in 2013 heeft uitgezeten, impliceert niet dat hij hierdoor geen gevaar voor de openbare orde meer zou kunnen zijn. De bestreden beslissing is een administratieve beslissing op verblijfsvlak die verweerder vermag treffen, ook al heeft verzoeker zijn straf uitgezeten.

2.12. Wat betreft de overige in de bestreden beslissing vermelde veroordelingen stelt verzoeker dat deze werden gepleegd toen hij een jongvolwassene was (feiten uit 1995, 1998, 2001 en 2003), waarbij hij zich de vraag stelt in welke mate deze feiten zorgen voor een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde. Losstaand van de vaststelling dat niet alle eerdere veroordelingen kunnen worden weggewuifd als zijnde niet ernstig, benadrukt de Raad dat het duidelijk is dat verweerder het zwaarst tilt aan de feiten van mensenhandel in de vorm van seksuele uitbuiting. De actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging wordt in hoofdorde verbonden aan deze feiten van mensenhandel, waarop concreet en uitgebreid wordt ingegaan. Dit gezegd zijnde, kan de Raad het niet strijdig achten met artikel 45 van de Vreemdelingenwet dat verweerder de veelvuldig opgelopen *“kleinere”* veroordelingen meeneemt in zijn beoordeling. Het gegeven dat verzoeker veelvuldig werd veroordeeld – in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van acht veroordelingen – getuigt van zijn volgehouden ingesteldheid om zich niet te conformeren aan de geldende strafrechtelijke bepalingen. Zij vormen ook een indicatie van een neiging van verzoeker om strafbaar gedrag vol te houden of te herhalen. In de bestreden beslissing werd ook benadrukt dat verzoeker jarenlang met zijn misdrijven als pooier is weggekomen, zodat hij *“er perfect toe in staat is, in het verborgene, zijn misdaad te beramen, uit te voeren en intussen onder de radar van de autoriteiten te blijven. Dat maakt hem natuurlijk extra gevaarlijk voor recidive.”* Verzoeker gaat hier niet op in.

2.13. Verzoeker gaat verder in op de volgende passage in de bestreden beslissing: *“Wat verder de actuele dreiging van betrokkene nog ondersteund is het feit dat sinds zijn vrijlating, ook overeenkomstig de stukken in het Nederlands dossier, zijn slachtoffer, alsook hun gemeenschappelijke dochter, onder beveiliging zijn geplaatst uit angst voor wraak vanwege betrokkene.”* Verzoeker betwist deze argumentatie en betoogt dat hierover niets is terug te vinden in het administratief dossier. De Raad dient er vooreerst op te wijzen dat de betrokken passage niet de kernoverweging vormt waarop verzoekers actuele bedreiging voor de openbare orde steunt. De betrokken overweging *“ondersteund (sic) [nog]”* de beoordeling dat verzoeker een dergelijke bedreiging vormt, zodat zelfs als deze overweging komt te wankelen, dit niet inhoudt dat voormelde beoordeling wordt onderuitgehaald. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat er zich in het administratief dossier wel degelijk een stuk bevindt over deze kwestie. Het gaat met name om een brief van de Nederlandse politie aan het Nederlandse Ministerie van Veiligheid en Justitie van 12 december 2018, waarin wordt aangegeven dat in het verleden uitgebreid overleg werd gepleegd aangaande een actuele dreiging die zou uitgaan van het vrijkomen uit detentie van verzoeker, ten opzichte van zijn slachtoffer en hun dochter J. In de brief wordt bevestigd dat de beveiliging in werking is gesteld op 27 mei 2018 en tot op de dag van het schrijven nog van kracht is. Verweerders stelling strookt derhalve wel degelijk met de stukken van het dossier. Verder wijst de Raad erop dat de overweging inzake de veiligheidsmaatregelen ook steun vindt in de stukken, die verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. In de beschikking van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (overtuigingsstuk 10) van 18 juli 2017 kan in punt 2.3. het volgende worden gelezen: *“De vrouw en J. hebben verschillende maatregelen getroffen om hun veiligheid te waarborgen en justitie heeft hiervoor eveneens maatregelen getroffen.”* Uit een lezing van voormelde beschikking van het Gerechtshof blijkt weliswaar dat de rechtbank van oordeel was dat uit de feitelijkheden blijkt dat verzoeker reeds langer zicht heeft op persoonlijke informatie over zijn kind J. – zoals de gegevens van haar school – en dat hij deze informatie niet heeft aangewend om schade aan het kind te berokkenen. In het licht hiervan heeft de rechtbank beslist dat de moeder van het kind eenmaal per jaar algemene informatie aan verzoeker dient te verstrekken omtrent de gezondheid, schoolprestaties en verder ontwikkeling van J. Volledigheids-halve wijst de Raad erop dat uit de voormelde beschikking blijkt dat de informatieverplichting veeleer werd opgelegd in het belang van het kind zelf, ingeval zij ooit meer zou willen te weten komen over haar biologische vader. De voormelde informatieverplichting doet alleszins geen afbreuk aan de correctheid van het motief in de bestreden beslissing dat er veiligheidsmaatregelen werden getroffen. In dezelfde beschikking heeft de rechtbank overigens aangegeven dat een omgangsregeling niet aan de orde is omdat dit een ernstig nadeel zou opleveren voor de geestelijke en lichamelijke ontwikkeling van J.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.14. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden, waarmee verweerder overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden, kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst wat betreft zijn verblijf in België, dat is natuurlijk heden nog maar uiterst kort. Betrokkene is geboren en getogen in Nederland, maar is daar zijn verblijfsrecht kwijtgespeeld. Dit kan uiteraard België niet ten laste worden gelegd. De duur van zijn verblijf in België vormt geen belemmering voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is intussen 40jaar, uiterst jong is hij dus niet meer, uiterst oud evenmin. Eerder net oud genoeg om elders een nieuwe start te nemen. Zijn leeftijd vormt geen bezwaar. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets negatiefs bekend. Uit de stukken van het dossier uit Nederland, voor zover wij daarover beschikken, blijkt dat hij er claimde epilepsie te hebben en daartoe medicatie te nemen. Hij heeft dit echter nooit onderbouwd met bewijsstukken, noch heeft hij aangetoond dat hij in zijn land van herkomst of enig ander derde land alwaar hij legaal zou kunnen binnenkomen en verblijven niet over die medicatie (of andere gelijkwaardige) zou kunnen beschikken. Vandaar dat er medisch ook geen bezwaren zijn voor het nemen van deze beslissing. Zijn gezinssituatie werd eerder toegelicht. Het staat het gezin vrij ofwel apart te gaan leven, ofwel gezamenlijk in een derde land een nieuw leven op te bouwen. Beide opties zijn mogelijk. Het valt niet te ontkennen dat beide opties moeite zullen vragen, echter verhuizen naar België zal ook wel al moeite gevraagd hebben, een gezinsleven proberen vasthouden tijdens een detentie is dat ook. Maar betrokkene en zijn echtgenote hebben samen gekozen voor deze moeilijke weg door het gedrag dat vooral mijnheer, maar in mindere mate ook mevrouw, heeft vertoond. Wat betreft zijn economische situatie beschikken wij niet over enige nuttige informatie. In het beste geval is hij intussen regulier aan de slag in België. Echter dit staat deze beslissing niet in de weg. Voor zover hij er reeds in geslaagd is in België werk te vinden, kan hij nog maar uiterst kort aan de slag zijn. Niets sluit uit dat hij dat elders ook kan. De sociale en culturele integratie in België kan evenmin al veelbetekenend zijn. Aangenomen mag worden dat hij, gezien hij geboren en getogen is in Nederland en van Marokkaanse origine is, misschien wel meerdere landstalen die in België gesproken worden, beheerst. Echter zijn banden/wortels situeren zich logischerwijze eerder in Nederland. Het is niet omdat België een buurland is van Nederland en betrokkene mogelijks door de nabijheid van Nederland zich graag in België zou vestigen, dat België aan deze vraag moet tegemoet komen. Ten slotte wat betreft zijn banden met het land van herkomst blijkt uit de stukken in het Nederlands dossier en uit het Nederlandse vonnis dat betrokkene er een woning heeft aangekocht, zijn moeder er langere tijd heeft verbleven, betrokkene er mogelijks ook vakantie doorbrengt en erkent nog familie te hebben. Voor een volwassen man lijkt dit ons toch al een solide basis om op verder te bouwen, een nieuw leven aan te vatten.”

2.15. Verweerder heeft aldus op omstandige wijze gemotiveerd omtrent de persoonlijke elementen, vervat in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het gezinsleven, wordt ook nog verwezen naar de uitgebreide uiteenzetting hierover op pagina 3 van de bestreden beslissing.

2.16. Wat betreft zijn gezondheidstoestand, stelt verzoeker dat zijn problematiek van epilepsie volledig werd genegeerd dan wel geminimaliseerd. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest van 27 december 2019 (stuk 9) alsook oudere “*attesten epilepsie*” van 1998, 2004 en 2009. Verzoeker stelt voor wat betreft het eerst vermelde medisch attest van 27 december 2019 dat het duidelijk beschrijft dat niet mag worden gestaakt met de anti-epileptica. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet uiteenzet hoe verweerder over dit attest had kunnen beschikken en daargelaten de vaststelling dat hij evenmin uiteenzet hoe deze informatie waarin staat dat hij drie jaar aanvalsvrij is maar theoretisch de kans op hernieuwde insulten aanwezig blijft waardoor er wordt geadviseerd om niet te staken met anti-epileptica, verweerder tot een andersluidende beslissing had kunnen brengen, gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker “[niet] heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst of enig ander derde land alwaar hij legaal zou kunnen binnenkomen en verblijven niet over die medicatie (of andere gelijkwaardige) zou kunnen beschikken”. Verzoeker laat deze overweging in de bestreden beslissing onbesproken en brengt deze dus niet aan het wankelen.

2.17. Verzoeker beweert dat hij geen enkele binding heeft met zijn herkomstland Marokko. Hij weerlegt echter de overwegingen in de bestreden beslissing niet concreet dat zijn moeder er lange tijd heeft verbleven, dat hij er mogelijk vakantie doorbrengt en dat hij nog familieleden heeft aldaar. Op grond van deze elementen blijft de overweging in de bestreden beslissing overeind dat dit een voldoende solide basis vormt voor verzoeker als volwassen man van 40 jaar om verder op te bouwen en een nieuw leven

aldaar aan te vatten. De Raad gaat dan ook niet in op de kwestie of verzoeker in Marokko al dan niet een woning heeft gekocht. Als volwassen man kan hij zich zeker van een dak boven het hoofd verzekeren. Dit veronderstelt geen eigen woning. Waar verzoeker stelt dat hij geen familie meer heeft in Marokko, blijft dit beperkt tot een loutere bewering. Hij benadrukt voorts dat hij is geboren in Nederland en daar al die jaren een verblijfsrecht had, maar dit houdt niet ipso facto in dat hij geen bindingen heeft met Marokko. De Raad merkt ten slotte nog op dat het administratief dossier een verklaring bevat van verzoeker, ondertekend op 31 juli 2018, waarin hij stelt vrijwillig terug te keren naar Marokko indien en nadat de Chavez-procedure bij de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) is afgesloten met een negatief besluit en dat besluit kracht van gewijsde heeft, wat op het ogenblik van treffen van de bestreden beslissing het geval is.

2.18. Wat betreft de bindingen met België, brengt verzoeker niets in tegen de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verblijf in België nog maar uiterst kort is en dat zijn banden/wortels zich logischerwijze eerder situeren in Nederland. Verzoeker acht de sociale, culturele en economische integratie meer vanzelfsprekend in België dan in een ander land, maar hiermee toont hij niet concreet aan dat zijn integratie in België van die aard is dat deze zich verzet tegen een beslissing tot weigering van verblijf.

2.19. Verder gaat verzoekers betoog dat zijn gezinsleven “*volledig op automatische piloot [wordt] beoordeeld*” voorbij aan de uitgebreide motieven dienaangaande in de bestreden beslissing die getuigen van een evenwichtige beoordeling van de elementen die zijn zaak kenmerken. Naast de in punt 2.14. vermelde overwegingen aangaande het gezinsleven, kan in de bestreden beslissing ook het volgende worden gelezen:

“Immers wat betreft de familiale belangen van betrokkene blijkt dat hij, onafgezien van de partner in functie van wie hij verblijfsrecht heeft aangevraagd, ook nog 2 minderjarige Nederlandse kinderen in België te hebben. Een groot deel van de familie van betrokkene, namelijk zijn vader, moeder, alle broers en zussen zijn genaturaliseerd tot Nederlander. Betrokkene heeft ook nog een kind, samen met zijn slachtoffer. Niets wijst er op dat deze gezinsleden in België verblijven, vermoedelijk verblijven zij allen in Nederland en/of Marokko.

Betrokkene heeft het gezin samen met zijn huidige partner gesticht, nadat hij de feiten van uitbuiting en aanzetten tot prostitutie van zijn slachtoffer had gestaakt. De kinderen zijn immers geboren in 2008 en in 2011. Echter, wel in de wetenschap dat hij deze feiten had gepleegd en een ernstige veroordeling hem boven het hoofd hing. Hij is immers met de huidige echtgenote gehuwd, een tweetal maanden voor zijn veroordeling in beroep. Op zich getuigt dat al van weinig verantwoordelijkheid, zowel tegenover zijn echtgenote als tegenover zijn kinderen. Betrokkene had op dat moment nog rechtmatig verblijf in Nederland, echter hij moet er zich van bewust geweest zijn dat een gevangenisstraf hem boven het hoofd hing en hem dus enige tijd van een regulier gezinsleven met vrouw en kinderen zou kunnen uitsluiten. Bovendien moet hij er zich van bewust geweest zijn, gezien hij de enige is van de familie die nog niet de Nederlandse nationaliteit had bekomen, dat deze feiten zijn verblijfsrecht en zijn toekomst in Nederland, en bij uitbreiding in Europa, op het spel zou zetten en dus ook zijn gezinsleven in het gedrang zou kunnen brengen. Wat evenmin van verantwoordelijkheid getuigt is dat hij zijn vrouw, met wie hij reeds jarenlang een relatie had ook tijdens de periode dat hij zijn slachtoffer uitbuitte/mishandelde, betrok bij zijn misdrijven tegenover het slachtoffer. Zij stond immers mee in voor het overmaken van gelden die bekomen waren uit de illegale praktijken, om een woning aan te kopen in Marokko. Zij zat daarenboven ook jarenlang in de prostitutie. In hoeverre hij mevrouw daartoe ook heeft aangezet of dit haar vrije keuze was, is ons onbekend. Het is echter niet omdat zij 2 gemeenschappelijke kinderen hebben en gehuwd zijn, mevrouw betrokken is geraakt bij zijn misdadige praktijken en mevrouw kennelijk ook nooit klacht heeft ingediend, dat zij dit allemaal uit vrije wil heeft gedaan. Wat er ook van zij, het getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover zijn gezin, dat hij desalniettemin er voor gekozen heeft alsnog een gezin te stichten in Nederland, net in die periode. Door de daaropvolgende veroordeling en gevangenschap heeft betrokkene eigenlijk niet de kans gekregen een regulier gezinsleven met zijn vrouw en kinderen te bestendigen. Zo stelde ook de Nederlandse rechtbank vast. Alhoewel hij heel vaak bezocht is door zijn vrouw en kinderen in de gevangenis, is het wel degelijk de vrouw van betrokkene die de voornaamste zorgdrager was over de kinderen. Betrokkene heeft niets voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat dit in België anders zou zijn dan in Nederland. Uit het dossier blijkt alvast dat mevrouw aan de slag is om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien. Het is niet omdat betrokkene zich heeft verzet tegen een repatriëring naar Marokko door Nederland, dat hij daar rechten kan aan onttelen in België. Betrokkene heeft bepaalde keuzes gemaakt in zijn leven waarvan hij heden de gevolgen moet dragen, tot op zeker hoogte draagt het gezin daar mede de gevolgen van. Of deze gevolgen echter allen negatief zijn voor het gezin, is niet gezegd.

Mevrouw heeft heel lang zelfstandig moeten instaan voor de zorg van de kinderen, niets sluit uit dat ze dit in de toekomst verder doet. Het vrij verkeer van mevrouw en de kinderen is allerm minst in het gedrag. Met de oudste dochter van betrokkene, namelijk de dochter die hij gemeenschappelijk heeft met zijn slachtoffer (J.A.E.Y. °3.032008), wordt aangenomen dat er geen gezinsleven plaats vindt. Er zou een bezoeksregeling geweest zijn voor zijn detentie, van na zijn detentie heeft hij echter bij de Nederlandse autoriteiten niet meer gesproken over een gezamenlijk gezinsleven met het kind. Gezien de verhuis naar België is het niet redelijk aan te nemen dat dat contact intussen zou zijn hersteld.

Verder wat betreft de vermoedelijke aanwezigheid van zijn moeder (zijn vader zou overleden zijn), broers en zussen in Nederland, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen beschermenswaardig gezinsleven met hen kan invoeren. Deze mensen maken immers geen deel uit van het kerngezin van betrokkene. Van betrokkene mag worden verwacht dat hij, als volwassene, zelfstandig een leven kan opbouwen en leiden, zonder nabijheid van zijn moeder, broers of zussen.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven, mits alle betrokkenen een beetje moeite willen doen. Door middel van intensieve contacten met de kinderen/echtgenote, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen en de echtgenote aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat de kinderen heden nog zeer jong zijn en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om hun welbevinden te vrijwaren. Mevrouw kan, net als elke andere inwoner in België, gebruik maken van kinderopvang, scholing voor zichzelf en de kinderen, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door het CLB, edm. in functie van het welzijn van de kinderen. Niets belet betrokken bovendien vanuit het buitenland financieel bij te dragen. Dit alles tot op het moment dat betrokkene heeft aangetoond op het goede pad te zijn om dan op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België of in een andere lidstaat naar keuze, toch voor zover het inreisverbod van Nederland is verstreken. Uit het dossier blijkt dat betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht, alsook gevraagd heeft om arrest 'Chaves' op hem toe te passen. Hij is tot in Hoger Beroep gegaan om zijn gelijk te halen in Nederland, echter keer op keer is ertoe beslist dat het individuele belang van betrokkene en zijn partner, alsook de belangen van de kinderen, ondergeschikt waren aan het gevaar voor de openbare orde die betrokkene uitmaakt. Dit ten gevolge van zijn persoonlijk gedrag die hij jarenlang heeft vertoond in Nederland."

2.20. Verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen in België wordt, hoewel er kanttekeningen bij worden geplaatst, niet ontkend door verweerder. De Raad kan enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing een genuanceerde concrete afweging werd gemaakt van de verschillende belangen, waarbij verzoekers gezinsleven ondergeschikt wordt geacht aan de openbare orde en er concrete opties naar voor werden geschoven voor wat betreft de verdere uitvoering van dit gezinsleven. Zo kan worden gelezen dat:

- ofwel verzoeker, zijn vrouw en hun gezamenlijke kinderen zich als gezin kunnen vestigen in een ander land (Marokko);

- ofwel verzoeker en zijn vrouw hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat de vrouw en kinderen in België verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats (in Marokko) kiest. Hierbij wordt vastgesteld dat verzoekers echtgenote reeds gedurende verzoekers jarenlange detentie de voornaamste zorgdrager van het gezin was. Verzoeker legt niets voor waaruit blijkt dat dit in België anders zou zijn, waarbij de bestreden beslissing vaststelt dat uit het dossier blijkt dat verzoeksters echtgenote aan de slag is om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien. Er wordt aangegeven dat er op geen enkele manier is aangetoond dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover verzoeker, dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is. Verzoekers echtgenote kan beroep doen op kinderopvang, scholing, alle mogelijke ondersteuning, etc. in functie van het welzijn van de kinderen. Er wordt hierbij op gewezen dat verzoekers poging om in Nederland een opheffing van inreisverbod te bewerkstelligen en de toepassing van het arrest "Chavez-Vilchez", door de Nederlandse rechtbank werd afgewezen, omdat niet aannemelijk werd gemaakt dat zijn Nederlandse kinderen wegens een zodanige afhankelijkheidsband de facto zullen worden gedwongen het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan intensief contact

onderhouden met de kinderen en zijn echtgenote via moderne communicatiemiddelen en door middel van occasionele bezoeken. Verzoeker kan financieel bijdragen aan de opvoeding. Er wordt de mogelijkheid voorzien voor verzoeker om op een latere datum zijn gezin te komen vergezellen in België of een andere lidstaat – voor zover het inreisverbod in Nederland is verstrekt – als hij heeft aangetoond op het goede pad te kunnen blijven.

2.21. Verzoeker slaagt er niet in om de door verweerder gedane vaststellingen onderuit te halen. Verweerder geeft zoals gezegd aan dat er twee opties zijn: *“Het staat het gezin vrij ofwel apart te gaan leven, ofwel gezamenlijk in een derde land een nieuw leven op te bouwen. Beide opties zijn mogelijk.”* Verweerder stelt hierbij uitdrukkelijk: *“Het valt niet te ontkennen dat beide opties moeite zullen vragen, echter verhuizen naar België zal ook wel al moeite gevraagd hebben, een gezinsleven proberen vasthouden tijdens een detentie is dat ook.”* Dat deze bewoordingen verzoeker niet aanstaan, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen voor wat betreft de beoordeling van zijn gezinsleven. Verzoeker benadrukt dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat zijn gezin een nieuwe start wil maken in België. Het is echter niet omdat het de wens van verzoeker is om alhier een nieuw leven te starten en dat het leiden van een gezinsleven alhier makkelijker uitkomt dan in Marokko, dat verweerder, die met de bestreden beslissing de openbare orde wenst te vrijwaren, hier zonder meer in moet meegaan en verzoekers privébelangen moet laten primeren boven die van het algemeen belang. Door op algemene wijze te verwijzen naar arresten van het EHRM inzake de afweging tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang en verweerder te beschuldigen van een gebrek aan inlevingsvermogen, toont verzoeker niet aan dat in de door verweerder gedane afweging niet alle relevante factoren werden betrokken of dat de bestreden beslissing niet zou getuigen van een fair balance. Met zijn loutere overtuiging dat dit wel het geval is, toont verzoeker geen schending aan van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM.

2.22. Er kan worden aangenomen dat een gezamenlijke verhuis van het gezin naar Marokko niet voor de hand liggend is. Verzoekers kinderen zijn reeds tieners, die hun gehele leven in Nederland hebben doorgebracht. Dat zij geen banden hebben met Marokko en moeilijkheden zouden ondervinden om zich aldaar te integreren, is niet onaannemelijk. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder in hoofdorde heeft gewezen op de mogelijkheid om het gezinsleven (tijdelijk) zodanig te organiseren, dat de echtgenote en kinderen in België/Nederland verblijven en verzoeker elders (Marokko). Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verweerder concreet aangegeven waarom hij van oordeel is dat een dergelijke organisatie van het gezinsleven niet onmogelijk is. Wat dit betreft, stelt verzoeker dat uit de uitspraak van de Rechtbank van Den Haag (gevoegde overtuigingsstuk 5) blijkt dat hij altijd een rol heeft gespeeld in de opvoeding van zijn kinderen, ook tijdens zijn detentie en dat deze opvoedingsrol sinds zijn vrijlating enkel is versterkt. Hij verwijst eveneens naar de in voormelde uitspraak gevoegde onderzoeksrapporten van Defence for Children en orthopedagogen van de Rijksuniversiteit van Groningen (gevoegde overtuigingsstukken 7 en 8). Met deze elementen brengt hij evenwel de beoordeling van verweerder niet aan het wankelen. Verweerder heeft rekening gehouden met de belangen van de kinderen, met hun ondersteuningsnoden en geoordeeld dat de (afhankelijkheids)band die verzoeker met zijn kinderen heeft niet van die aard is, dat een (tijdelijke) scheiding met verzoeker door een vertrek naar het buitenland – als verzoeker en zijn gezinsleden er niet voor opteren om samen in Marokko hun gezinsleven verder te zetten – een risico met zich meebrengt voor de vrijwaring van het welbevinden van de kinderen. Ook in de uitspraak van de Rechtbank van Den Haag, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, werd reeds vastgesteld dat verzoekers echtgenote de primaire zorgverstrekker van de kinderen is en dat er geen zodanige afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen, dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is. Ook de voormelde onderzoeksrapporten – die door verzoeker in zijn uiteenzetting ook maar kort worden aangehaald, waarbij hij enkel stelt dat *“uit deze rapporten blijkt derhalve zeer duidelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochters”* – werden mee betrokken in de uitspraak van de Rechtbank van Den Haag, waarnaar verweerder verwijst. Het louter vermelden en voegen van de onderzoeksrapporten bij het verzoekschrift volstaat niet om de concrete beoordeling van verweerder onderuit te halen. Ook het enkele gegeven dat verzoeker beroep heeft aangetekend bij de Nederlandse Raad van State, tegen voormelde uitspraak van de Rechtbank van Den Haag, doet geen afbreuk aan de overwegingen van verweerder. In eerste instantie kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.32. In tweede instantie kan hierbij worden opgemerkt dat indien het beroep toch nog hangende is en verzoeker er in slaagt zijn gelijk te behalen voor de Nederlandse Raad van State, het hem vrij staat een nieuwe poging te ondernemen een verblijfsrecht te verwerven in Nederland. Het kan immers niet worden ontkend dat verzoekers primaire belangen in Nederland zijn gelegen.

2.23. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat ze op zich geen scheiding teweeg brengt tussen verzoeker en zijn gezinsleden.

2.24. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde artikelen 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat deze bepalingen niet voldoende concreet en duidelijk zijn, opdat hieraan rechtstreekse werking kan worden toegekend. Volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins nog op dat noch artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, noch artikel 18 van het Kinderrechtenverdrag op absolute wijze garanderen dat een kind bij zijn beide ouders kan verblijven. Zoals gezegd hebben verzoeker en zijn gezinsleden ook de optie om hun gezinsleven samen verder te zetten in Marokko. In het andere geval, verzoeker gaat naar Marokko en zijn gezinsleden blijven in België of gaan terug naar Nederland, acht verzoeker dat het gezinsleven niet kan blijven gewaarborgd via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken, maar dit is niet meer dan een overtuiging die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen waar deze stelt: *“Door middel van intensieve contacten met de kinderen/echtgenote, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van de kinderen en de echtgenote aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen.”*

2.25. De Raad neemt akte van verzoekers stelling dat hij van oordeel is dat hijzelf en zijn gezin een tweede kans verdienen en dat zij – in navolging van zijn jarenlange detentie – niet wensen om opnieuw te worden gescheiden. Hiermee weerlegt hij echter niet de concrete beoordeling van verweerder, zoals deze hierboven reeds werd weergegeven.

2.26. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij in de toekomst terug contact wenst op te nemen met zijn dochter *“uit zijn vorige relatie”* – d.w.z. uit zijn relatie met de vrouw die hij in de prostitutie geduwd had en waarvoor hij in 2013 werd veroordeeld wegens mensenhandel – blijkt uit de stukken, die door verzoeker bij zijn verzoekschrift werden gevoegd, dat een bezoekenregeling alleszins nog niet aan de orde is. Uit de beschikking van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (overtuigingsstuk 10) blijkt dat dit niet in het belang van het kind wordt geacht. Een louter hypothetisch en toekomstig gezinsleven met zijn dochter J. kan dan ook niet dienstig worden aangebracht. Alleszins verblijft verzoekers dochter J. in Nederland, zodat hij zich dient te richten tot de Nederlandse autoriteiten om dit vermeend gezinsleven met het kind geëerbiedigd te zien.

Het tweede en derde onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

2.27. Gelet op bovenstaande, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder op incorrecte of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Evenmin heeft verzoeker aangetoond dat verweerder heeft veronachtzaamd met bepaalde elementen rekening te houden, bij de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden van verzoekers situatie in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de door verweerder gedane beoordeling geen blijkt geeft van een fair balance tussen verzoekers privébelangen en de belangen van de Belgische staat ter vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er concrete hinderpalen zijn voor het leiden van een gezinsleven in Marokko.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.28. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het recht om te worden gehoord.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissing is gestaafd op basis van art. 43 van de vreemdelingenwet. Dit artikel vormt een omzetting van Richtlijn 2004/38. Deze bepaling is van toepassing op familieleden van een Belg als op familieleden van een burger van de Europese Unie. Derhalve is de rechtspraak van het Hof van Justitie eveneens van toepassing op familieleden van een Belg.

Dit wordt bevestigd door Uw Raad in arrest nr. 135.896 (eigen onderlijning):

“Verzoeker stipt terecht aan dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Richtlijn vrij verkeer vormt. De Raad acht het gepast om voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving” de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie erop na te slaan. Er

kan worden aangenomen dat verweerder deze interpretatieve rechtspraak louter ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen. "

Dat derhalve richtlijn 2004/38 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

[...]

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 162 808 van 25 februari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen e instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt.45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht.

Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt.

Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34)."

Indien verzoeker was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing, op vlak van de weigering op basis van art. 43 Vw..

Inzake de weigering op basis van art. 43 Vw., had verzoeker het belang van zijn gezinsleven kunnen toelichten, zijn medische situatie, zijn onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko, zijn economische situatie, de afwezigheid van een actuele, ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde, en het feit dat er nog zaken aanhangig zijn bij de Nederlandse Raad van State.

Indien verzoeker gehoord was en verweerder op de hoogte was van bovenstaande elementen, had dit wellicht tot een andere beslissing geleid.”

2.29. De Raad dient vooreerst op te merken dat in het betoog ter ondersteuning van het tweede middel enkel wordt ingegaan op het geschonden geachte artikel 41 van het Handvest en het recht om te worden gehoord. Wat betreft de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, leest de Raad geen concrete uiteenzetting. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve ontvankelijk. De Raad verwijst hiervoor nog naar de bespreking van het eerste middel.

2.30. Na een uitgebreid theoretisch betoog, luidt verzoekers concrete uiteenzetting aangaande het hoorrecht als volgt: *“Indien verzoeker was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing op vlak van de weigering op basis van art. 43 Vw. Inzake de weigering op basis van art. 43 Vw. had verzoeker het belang van zijn gezinsleven kunnen toelichten, zijn medische situatie, zijn onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko, zijn economische situatie, de afwezigheid van een actuele, ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde, en het feit dat er nog zaken aanhangig zijn bij de Nederlandse Raad van State. Indien verzoeker gehoord was en verweerder op de hoogte was van bovenstaande elementen, had dit wellicht tot een andere beslissing geleid.”*

2.31. De Raad wijst erop dat dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

2.32. Verzoeker toont niet aan welke concrete informatie hij bij zijn gehoor door de verwerende partij bijkomend had kunnen verstrekken die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder reeds rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. Hij oordeelde dat een terugkeer van verzoeker naar Marokko, alleen of samen met zijn gezinsleden, niet evident maar daarom niet onmogelijk zal zijn. Voor wat betreft de medische situatie en verzoekers actuele ernstige en werkelijke bedreiging voor de openbare orde, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Voor wat betreft zijn economische situatie, wordt deze niet nader geconcretiseerd noch aangetoond, waardoor de Raad niet inziet hoe dit aspect verweerder tot een andersluidende beoordeling van verzoekers situatie had kunnen brengen. Inzake het hangende beroep bij de Nederlandse Raad van State – stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een hoger beroepsschrift van 3 maart 2020, gericht tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht van 20 mei 2019 – merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak op 31 juli 2019 het beroep heeft verworpen dat verzoeker had ingediend tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht van 20 mei 2019. Alleszins, mocht er toch nog een beroep hangend zijn bij de Nederlandse Raad van State, ook daar geldt dan de vaststelling dat de Raad niet inziet hoe dit aspect verweerder tot een andersluidende beoordeling van verzoekers situatie had kunnen brengen. Een hangend beroep is niet meer dan een beroep dat nog niet werd beslecht. Voor het overige verwijst de Raad in dit verband nog naar punt 2.22.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA